

УДК 811.161.2'42'373:821.161.2-1.09(092)

DOI <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2026.46.1.6>

СЕМАНТИКА КОЛЬОРАТИВІВ У ПОЕЗІЇ МИКОЛИ ВІНГРАНОВСЬКОГО

SEMANTICS OF COLOR TERMS IN THE POETRY
OF MYKOLA VINHRANOVSKYI

Галів У.Б.,

*orcid.org/0000-0002-8511-1484**кандидат філологічних наук,**доцент кафедри української мови**Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка*

Тінишин С.В.,

*orcid.org/0009-0007-6828-8425**студентка III курсу факультету української та іноземної філології**Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка*

У статті здійснено комплексний аналіз семантики кольоративів у поетичній творчості Миколи Вінграновського. Розглянуто кольороназви як важливий компонент мовної та художньої картини світу, що реалізується на денотативному, конотативному та символічному рівнях. Визначено, що кольоративи у поезії митця виконують номінативну, емоційно-експресивну, оцінну та символічну функції, формуючи індивідуально-авторську систему образності.

Встановлено, що кольороназви у творчості Микола Вінграновський виступають своєрідними концептуальними маркерами, які не лише конкретизують образи, а й творять тональність їхнього сприйняття.

Простежено особливості кольороназв, які функціонують як важливі знаки етнокультури, формуючи систему національно-культурних асоціацій та символів. Завдяки цьому колір стає важливим елементом авторської моделі світу, що поєднує чуттєві, символічні та національні начала, забезпечуючи глибину інтерпретації та багатозначність поетичного висловлення.

Проаналізовано особливості використання традиційних і контекстуально переосмислених кольороназв, що набувають нових смислових відтінків залежно від художнього оточення. З'ясовано, що кольоративи у творчості поета не лише відтворюють зорові враження, а й виступають засобом концептуалізації дійсності, відображаючи філософські та естетичні погляди автора. У статті також простежено взаємодію кольорової символіки з іншими образними засобами – метафорами, епітетами, порівняннями, що підсилює експресивність поетичного мовлення.

Доведено, що кольоративна система у поезії Микола Вінграновського є цілісною, структурованою та семантично насиченою, вона відіграє ключову роль у формуванні художнього світу митця. Узагальнення результатів дослідження дає підстави стверджувати, що кольороназви є важливим інструментом авторської інтерпретації реальності та засобом вираження індивідуального світобачення поета, що зумовлює їхню значущість у структурі поетичного тексту.

Окрему увагу в дослідженні зосереджено на функціонуванні кольоративів як засобів структурування художнього простору та організації смислової цілісності поетичного тексту. Встановлено, що кольороназви у творчості Микола Вінграновський виступають своєрідними концептуальними маркерами, які не лише конкретизують образи, а й задають тональність їхнього сприйняття. Завдяки цьому колір стає важливим елементом авторської моделі світу, що поєднує чуттєве, емоційне та символічне начала, забезпечуючи глибину інтерпретації та багатозначність поетичного висловлення.

Ключові слова: кольоративи, семантика кольору, поетична мова, символіка, художній образ, мовна картина світу, індивідуальний стиль, Микола Вінграновський.

The article provides a comprehensive analysis of the semantics of color terms in the poetic works of Mykola Vinhranovskiy. Color names are considered as an important component of the linguistic and artistic worldview, realized at the denotative, connotative, and symbolic levels. It is determined that color terms in the poet's works perform nominative, emotional-expressive, evaluative, and symbolic functions, forming an individual authorial system of imagery.

It has been established that color terms in the works of Mykola Vinhranovskiy function as distinctive conceptual markers that not only specify images but also shape the tone of their perception.

The study traces the peculiarities of color designations that operate as important signs of ethnoculture, forming a system of national-cultural associations and symbols. As a result, color becomes a significant element of the author's model of the world, combining sensory, symbolic, and national principles, and ensuring depth of interpretation and the polysemy of poetic expression.

The study analyzes the peculiarities of the use of both traditional and contextually reinterpreted color names, which acquire new semantic shades depending on the artistic context. It is выяснено that color terms in the poet's work not only reproduce visual impressions but also act as a means of conceptualizing reality, reflecting the author's philosophical and aesthetic views. The article also traces the interaction of color symbolism with other figurative devices – metaphors, epithets, and similes – which enhances the expressiveness of poetic language.

It is proven that the color system in Mykola Vinhranovskiy's poetry is holistic, structured, and semantically rich, playing a key role in shaping the artist's creative world. The generalization of the research results allows us to assert that color

names are an important tool of the author's interpretation of reality and a means of expressing the poet's individual worldview, which determines their significance in the structure of the poetic text.

Key words: color terms, color semantics, poetic language, symbolism, artistic image, linguistic worldview, individual style, Mykola Vinhranovskyi.

Постановка проблеми. Проблема функціонування кольоративів у мові належить до актуальних напрямів сучасного мовознавства, зокрема в межах когнітивної лінгвістики, стилістики та лінгвопоетики. Колір як універсальна категорія людського сприйняття відіграє важливу роль у формуванні мовної картини світу, адже він не лише відображає об'єктивні властивості реальності, а й передає емоційні, культурні та символічні значення.

Особливої ваги набуває дослідження кольоративів у художньому тексті, де вони виступають потужним засобом образотворення. У поезії другої половини ХХ століття, до якої належить творчість Миколи Вінграновського, спостерігаємо тенденцію до індивідуалізації мовних засобів, у тому числі й кольороназв. Саме тому аналіз семантики кольоративів у його поезії дозволяє глибше зрозуміти особливості авторського мислення та художнього світобачення.

Постановка завдання. Метою роботи є дослідження семантики кольоративів у поезії Миколи Вінграновського та визначення їхньої ролі у формуванні художньої картини світу.

Досягнення мети передбачає розв'язання таких завдань:

- 1) з'ясувати теоретичні засади вивчення кольоративів;
- 2) проаналізувати функціонування основних груп кольороназв;
- 3) розкрити їхні семантичні особливості;
- 4) визначити функції кольоративів у поетичному тексті;
- 5) окреслити індивідуально-авторську специфіку використання кольору.

Об'єктом дослідження є поетична мова Миколи Вінграновського.

Аналіз останніх досліджень. У сучасному мовознавстві проблема семантики кольоративів була об'єктом вивчення таких учених, як В. Жайворонок [4], І. Бабій [1], Г. Яворська [10], К. Мельник [6], Т. Семашко [8], Н. Кухар [5] та ін. Кольороназви у поезії М. Вінграновського досліджували Л. Гливінська, Т. Недашківська, І. Іванчук. Зокрема, Л. Гливінська у статті «Колір як образ: мовно-поетичний живопис Миколи Вінграновського» проаналізувала структурно-семантичні особливості та стилістичні функції колористичної лексики в поезії автора, виявила

ступені інтенсивності базових кольорів, виокремила їхні прямі та переносні значення. За спостереженнями дослідниці, семантика кольоративів у поезії М. Вінграновського залежить від контексту: у поєднанні з конкретними назвами вони реалізують номінативне значення, тоді як у зв'язку з абстрактними поняттями - емоційно-оцінне та символічне [3, с. 24].

Ми у пропонованій статті простежимо семантичні можливості ахроматичних та хроматичних кольорів, а також національних кольорів на денотативному, конотативному та символічному рівнях, що й становитиме актуальність дослідження.

Виклад основного матеріалу. Згідно з сучасними науковими підходами, семантика кольоративів формується на основі кількох рівнів. На первинному рівні колір виступає як ознака предмета, проте в художньому тексті він набуває додаткових значень, пов'язаних із емоціями, асоціаціями та символами. Таким чином, колір у поезії стає носієм складної інформації, яка виходить за межі прямого значення. У цьому контексті важливою є думка про те, що кольоративи здатні виконувати функцію концептуальних маркерів, які структурують художній простір і впливають на сприйняття тексту.

У поезії Миколи Вінграновського кольороназви відіграють ключову роль у створенні образності. Вони формують своєрідний художній код, через який поет передає власне бачення світу. Колір у його творах часто поєднується з природними образами, що дозволяє створити цілісні картини, наповнені емоційним змістом. Наприклад:

На маленькій планеті у великому лузі

Сходить вечір на синє, на сизе й сумне.

На шовковому вальсі, на блакитному блюзі

Як давно і недавно ти любила мене [2, с. 42].

Вартою уваги в цьому контексті є думка, що кольороназви функціонують як важливі знаки етнокультури, адже вони передають не лише зорове сприйняття дійсності, а й формують систему національно-культурних асоціацій та символів [4]. Це твердження особливо доречне для аналізу поетичної мови, зокрема творчості Миколи Вінграновського, у якій колір виконує не тільки описову, а й глибоко символічну роль. Колір як мовна категорія має складну природу, оскільки поєднує фізичні характеристики, психологічне сприйняття та культурні значення.

У мовознавстві кольороназви трактуються як одиниці, що відображають не лише ознаки предметів, а й цілісну систему уявлень людини про світ.

Особливу роль у поезії митця відіграють ахроматичні кольори, зокрема **білий**, **чорний** і **сірий**. Вони характеризуються високим рівнем абстрактності та широкими можливостями семантичного розгортання.

*Додому дітлашні вечірньосірогусо,
Вечірньосірогусто ластівкам –
Додому всі, хто є: стручок квасолі луснув
І лусканням своїм всіх на ніч налякав* [2, с. 223];

*Не все те є, що мало бути,
Бо й щось до нас було-збуло.
Але в кульбабі дощ забутий
І зуби білі, мов Різдво* [2, с. 170];

*Ці білі квіти суму на подушці...
Цей білий образ – чорний по ночах,
І зігнутих дерев неандертальці...
Ці білі руки з голубими пальцями
Горять у мене й досі на очах...
Я плачу. Все біло навколо.
Я плачу сліпими сльозами,
І мова моя пересохла... [2, с. 14].*

У поезії Миколи Вінграновського неологізм «вечірньосірогусо» (і варіант «вечірньосірогусто») поєднує в собі відчуття густоти, руху й кольору вечора. Сірий тут не просто колір – він стає живою атмосферою, що огортає простір, ніби зграя гусей у присмерку. Завдяки цьому словотвору поет передає не стільки вигляд, скільки настрої: тихий, трохи тривожний, але природний стан вечірнього повернення додому.

Центральне місце у поетичній колористиці митця посідає білий колір, який є втіленням чистоти, світла, безперервності життя і духовної спадкоємності поколінь:

*Одійдуть, і вишневі літа одійдуть,
Одійде і пора – і моя, і твоя одійде,
Не одійде ріка, що веде нашу пам'ять,
вона не одійде –*

Білий цвіт поколінь на плечі, на щоці, на устах... [2, с. 236].

Білий колір у творчості Вінграновського часто асоціюється з духовним оновленням, символізує відкритість до життя, надію та гармонію:

*Сестри білять яблуні в саду.
Мати білять хату та у хаті.
Біля хати білий батько на канані
Вигріває війни та журбу.
Мати білять яблуні в саду.*

*Мати білять хату та у хаті.
Біля хати білий батько на канані...
Мати білять яблуні в саду.
Мати білять хату. Білять хату... [2, с. 94].*

Як бачимо, з метою стилістичного ефекту градації, корінь -біл- автор уживає дев'ять разів. Виразного емоційного відтінку поетичним рядкам, крім того, надає алітерація – повторення однакових приголосних звуків.

Чорний колір, навпаки, пов'язаний із темрявою, тривогою та невідомістю.

Зазвичай чорний колір створює атмосферу напруження та внутрішнього неспокою. Проте він може мати й більш нейтральне або побутове значення. У вірші про kota «чорні вуса» просто характеризують зовнішність тварини, але навіть тут додають образів певної виразності, підкреслюють його характер – спокійний, трохи ледачий, загадковий.

*На сірім мурі чорний кіт
Крізь білі вуса парко диха,
За ним лиман синіє стиха –
Синіє осені приліт [2, с. 171];
Чорні вуса котячі
У старого kota.
Чорні вуса ледачі
Кіт наставив і став [2, с. 156];*

Символіку кольору дуже влучно підкреслює оказіоналізм «чорнолапо», утворений шляхом поєднання прикметникової та іменникової основ:

Іде кіт через лід чорнолапо на обід [2, с. 151].

У поезії «Пришерхла тиша – сіра миша» чорний колір набуває особливо сильного емоційного звучання. Він пов'язаний із поразкою, відчаєм і стражданням («чорно плачуть», «світ чорний»), підсилює відчуття безвиході та похмурості. Тут чорний виступає символом темних сил, зла або втрати, створюючи гнітючу й тривожну картину:

*І чорно плачуть над лиманом
Прогрالی армії чортів.
Їм світу чорного не видно,
І Сіра Відьма їм свята –
Не мала бідна Сіра Відьма
Ще на собі свого чорта* [2, с. 166].

Сірий (сизий) колір посідає проміжне місце між білим і чорним і часто використовується для передачі буденності або невизначеності. Його семантика менш яскрава, проте він відіграє важливу роль у створенні загального настрою тексту.

*Понад лугом сіра сірячина,
І намет мій – мокриво сумне,
Кропить дощик в лузі корівчину,
Чорногуза, чаплю і мене [1, с. 240];
На сизих пагорбах рясне село горіє,*

*І сірі вітряки докрилюють свій вік.
В брунатних берегах ріка багряна мріє,
І гай засмучений стоїть, як чоловік [2, с. 90];
Шепоче дощ про тебе у траві,
Ріку читає сірими очима.
Ідуть з роботи землі степові,
Лежить гора з сосною за плечима [2, с. 194].*

Сірий колір асоціюється передовсім із сумом, спокоєм і буденністю. Він створює приглушений, трохи меланхолійний настрій, передає відчуття тиші, втоми й задумливості. Тавтологічна сполука «Сіра сірячина» та лексема «дощ» змальовують похмурий пейзаж, де все ніби зливається в одноманітну, спокійну, але сумну картину природи, епітет «сірі (вітряки)» підкреслює плин часу, старіння, занепад. Він створює відчуття повільного згасання, коли життя наче втрачає яскравість і переходить у спокійний, стриманий стан. «Сірі очі» посилюють емоційне звучання смутку й внутрішнього болю. Сірий тут пов'язаний із переживаннями, тихим стражданням і глибокою задумою.

Серед хроматичних кольорів помітне місце посідає **зелений колір**, який пов'язаний із природою, життям і відродженням. Цей колір уособлює життєву силу та гармонію. Як зазначає В. Жайворонок у праці «Знаки української етнокультури: словник-довідник», «зелений – колір, що в українському народному світосприйманні набув символіки надії (зелена рута, зелений луг, зелена діброва, зелена трава-мурава, зелен сад-виноград, зелене жито), бо здавна пов'язується з весною і зеленими нивами, що мають дати врожай; водночас символізує молодість» [4, с. 242].

*Встав я – ранній птах, –
Зелене диво лебеділо, –
Ходило літо, вітер пах
М'яким зеленим дивом [2, с. 211].*

Як бачимо, зелений колір асоціюється з життям, природою, оновленням і злагодженістю. Він передає відчуття свіжості, молодості та розквіту, наповнює образи легкістю й природною красою. Через вислови на взірєць «зелене диво» цей колір набуває майже магічного значення, уособлюючи силу природи, її здатність відроджуватися та дарувати натхнення.

Водночас зелений колір створює атмосферу спокою й внутрішньої рівноваги. Він м'який, ненав'язливий, тому викликає відчуття затишку, тепла і гармонії з навколишнім світом. У поєднанні з образом літа й запахів природи зелений підсилює відчуття повноти життя та єдності людини з довкіллям.

Натомість темно-зелений відтінок додає образам глибини й певної загадковості. Він уже не такий легкий і безтурботний, а більш стриманий, емоційно насичений, проте допомагає передати тонкі переживання, внутрішній світ людини, зміну настроїв – від смутку до радості:

*В темно-зеленому платті
Дівчина входить
Іде і сідає за рояль
Мить
І заплакали пальці її
Мить
Засміялися пальці
І рояль почав танути [2, с. 36].*

Важливу образотворчу й символічну роль у віршах Миколи Вінграновського відіграє **синій колір**. Він не лише описує природу (небо, воду, вечір), а й передає глибші почуття та стани ліричного героя. Як і загалом у творчості М. Вінграновського, синій колір асоціюється з небом, водою, безмежністю та вічністю, тому створює відчуття простору й гармонії:

*Сама собою річка ця тече,
Маленька річечка, вузьенька, як долоня.
Ця річечка Дніпра тихенька синя доня,
Маленька донечка без імені іще [2, с. 54];*

*Під темними вітрилами ночей
Сюди, сюди, на ці шовкові води,
На синій звук любові і свободи,
На синю Рось, що в снах моїх тече [2, с.135];*

*У синьому небі я висіяв ліс,
У синьому небі, любов моя люба,
Я висіяв ліс із дубів і беріз,
У синьому небі з берези і дуба.
У синьому морі я висіяв сни,
У синьому морі на синьому глеї
Я висіяв сни із твоєї весни,
У синьому морі з весни із твоєї [2, с. 16].*

У першому вірші метафора «синя доня Дніпра» підкреслює ніжність, інтимність, близький зв'язок із Батьківщиною. Синій тут уособлює рідний край і викликає теплі, зворушливі почуття. У другому уривку («сине, сизе й сумне») цей колір набуває емоційного відтінку смутку, ностальгії за коханням, передає тиху меланхолію вечора. У третьому вірші синій колір («синій звук любові і свободи», «синя Рось») символізує духовну глибину, свободу й любов до рідної землі, виступає образом внутрішнього світу людини.

Особливо яскраво значення синього кольору розкрито в останньому вірші, де він багаторазово

повторюється («синє небо», «синє море»). Тут синій створює відчуття безмежності, мрійливості й гармонії, стає простором для народження почуттів та образів – лісу, снів, любові. У цьому випадку колір допомагає передати одухотвореність і творчу уяву ліричного героя.

Червоний колір має найбільш емоційно насичене значення: він символізує енергію, стихію, рух і драматизм:

*Сухе намокло небо і стебло,
У зайченят ростуть веселі зуби,
І кавуняче зернятко скло
Червоною краплиною на губи* [2, с. 194];

*Прилетіли гуси, сіли у воротах,
Оті білі гуси в червоних чоботях.
В червоних чоботях, в хустинках рябеньких,
Загегали гуси, що я ще маленький...* [2, с. 160];

*Горить собі червоний глід в ярах,
По вибалках, по балках в павутинні.
І сірим стовпчиком посвистує ховрах
Попід сорочі гнізда у шипшині* [2, с. 168];

*Люблю тебе. Ми думаєм одне.
За білим чорне, поза ним червоне.
Не вітер тишею, а тиша вітром дме,
І тане мак, в червоному чорне тоне...* [2, с. 172].

Червоний колір у цих текстах виступає як яскравий та емоційно насичений символ. Він пов'язаний із життям, енергією, пристрастю та інтенсивністю почуттів, водночас здатен передавати тепло, радість і життєву силу природи. Через образи «червоні чоботи», «червоний глід» чи «червоний мак» колір підкреслює яскравість і помітність у світі, виділяє деталі, надає їм особливого значення та емоційної ваги.

Червоний у цих уривках також символізує почуття, любов, внутрішню наповненість та активність. Він виступає кольором емоційного контрасту, що може одночасно зображати радість і жагу, тепло й силу життя, а в поєднанні з іншими кольорами – наприклад, із чорним або білим – створює глибокі поетичні образи, де емоції «течуть» разом із природними явищами.

Отже, червоний колір у творах – не просто зовнішня ознака предмета, а активний художній засіб, що передає яскравість життя, силу почуттів, гармонію і контрастність світу, роблячи його живим і динамічним.

Жовтий колір у поезії митця менш частотний, проте також виконує важливу функцію, асоціюючись зі світлом, теплом і сонячною енергією.

*У лісі темно. В лісі ніч.
Сидить навпочіпки світання,
І дотліва вогнева тліч,
Жовтіє в сніг дорога санна* [2, с. 220];

*Пришєрхла тиша – сіра миша –
У жовто-білих комишах,
І попелясто від кошар
Вівці копितце землю тише.
Пришєрхла тиша – сіра миша –
У жовто-білих комишах,
І сизий цап – іранський шах –
Пришєрхлу тишу тихо лиже* [2, с. 171].

Жовтий колір у цих текстах виступає особливим, похідним образом. Він майже не з'являється самостійно, а завжди поєднується з іншими відтінками, наприклад, у «жовто-білих комишах» чи «жовтіє в сніг дорога санна». У такому вигляді він підкреслює деталі пейзажу та надає сценам теплоти й м'якого світла. Жовтий асоціюється з першими проблисками дня, зі світлом, що прорізає темряву ночі, і з природною врівноваженістю в тихих зимових або ранкових сценах.

Він створює відчуття ніжності, делікатності та плавного переходу між темрявою й світлом, сумішшю тепла і холодного відтінку. У поєднанні з білим чи сірим жовтий не домінує, а лише підкреслює контраст, надає образу живої, делікатної барвистості.

Образ жовтого світла також підсилює використаний автором неологізм «тліч», адже він відтворює стан повільного згасання вогню, його тління, що віддає м'яким, приглушеним жовтим сяйвом і поглиблює відчуття вечірньої тиші та тепла.

Складні переливи почуттів передає поєднання **синього** і **жовтого** кольорів як невід'ємних кодів національного мовомислення: «І квітів жовто-синя повінь / Біжить навшипінках до Дніпра» [2, 150].

Приховану семантику кольору містять поетичні рядки, де образи Дніпра і тополі акумулюють в собі значення національних барв, є духовними орієнтирами для митця:

«Привіт тобі, ріко моєї доли!.. / Ні, я себе не можу уявити / Без тебе, Дніпре, як і без тополі, / Що в серці моїм змалку тополить» [2, 90].

Таким чином, жовтий колір у наведених строфах є засобом художньої виразності, що додає поетичним рядкам світла й природної теплоти, не порушуючи загального відчуття спокою та меланхолії.

Як нам вдалося простежити, семантика кольоративів у поезії М. Вінграновського розкривається на кількох рівнях, що взаємодіють між собою.

На денотативному рівні колір виступає як безпосередня характеристика предмета. Однак у поетичному тексті цей рівень майже завжди доповнюється конотативним, на якому колір набуває емоційного значення.

Найвищим рівнем є символічний, де кольоративи перетворюються на узагальнені образи, що відображають глибинні смисли. Саме цей рівень є визначальним для поезії Вінграновського.

Кольоративи у творчості митця виконують низку функцій, які забезпечують багатогранність художнього тексту. Передусім вони виконують номінативну функцію, називаючи ознаки предметів. Водночас активно реалізують емоційно-експресивну функцію, передаючи почуття та настрої, та культуросоносну, оскільки є частиною культурного коду нації. Оцінна функція проявляється у здатності кольору формувати ставлення до зображуваного, а символічна забезпечує глибину змісту.

Творчість М. Вінграновського характеризується особливим підходом до використання кольору. Поет активно поєднує кольоративи з природними образами, створюючи цілісні картини.

Мовостиль письменника вирізняється схильністю до символізації кольору та розширення його значень. Колір у його поезії стає не лише засобом візуалізації, а й способом мислення.

Висновки та перспективи наступних досліджень. Отже, у результаті дослідження встановлено, що кольоративи в поезії Миколи Вінграновського становлять складну семантичну систему, яка поєднує різні значеннєві рівні. Семантика авторських кольоративів яскраво простежується на денотативному, конотативному та символічному рівнях.

Індивідуально-авторське використання кольору сприяє створенню унікального поетичного стилю, що є характерною ознакою творчості митця. Кольоративи відіграють важливу роль у формуванні мовної картини світу, забезпечують емоційну насиченість і глибину авторського тексту, виступають важливим засобом створення зорових образів, передачі глибоких психологічних та ідейних смислів.

Перспективи наступних досліджень убачаємо в дослідженні символічного рівня кольоративів у прозових творах Миколи Вінграновського.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Бабій І. М. Семантика, структура та стилістичні функції назв кольорів у сучасній українській мові. Київ, 1997. 184 с.
2. Вінграновський Микола. НА СРІБНІМ БЕРЕЗІ. Вибрані вірші. К.: А-БА-БА- ГА-ЛА-МА-ГА, 2024, вид. 9-те 256 с.: серія «Українська Поетична Антологія». 256 с.
3. Гливінська Л. К. Колір як образ: мовно-поетичний живопис Миколи Вінграновського. *Компаративні дослідження слов'янських мов і літератур*. 2010. Вип. 12. С. 24-29.
4. Жайворонок В. В. Знаки української етнокультури : словник-довідник. Київ : Довіра, 2006. 703 с.
5. Кухар Н. І. Семантичний обсяг назв основних кольорів. *Придніпровський вісник*. 2000. Вип. 13. С. 43–50.
6. Мельник К. В. Семантика кольорономенів у сучасній поезії. Вінниця, 2018. 82 с.
7. Потебня О. О. Думка і мова (фрагменти). *Слово. Знак. Дискурс. Антологія світової літературно-критичної думки ХХ ст.* / За ред. М. Зубрицької. Львів : Літопис, 2002. С. 34 – 51.
8. Семашко Т. Ф. Семантична структура лексичних одиниць на позначення кольору в українській мові. *Гуманітарна освіта у технічних вищих навчальних закладах: збірник наукових праць*. 2009. Вип. 17. С. 14-21.
9. Ставицька Л. О. Естетика слова в українській поезії ХХ ст. Київ : Критика, 2007. 156 с.
10. Яворська Г. М. Семантика кольоропозначень в українській мові : монографія. Київ : Наук. думка, 2005. 110 с.

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу CC BY 4.0

Дата першого надходження статті до видання: 30.04.2026
 Дата прийняття статті до друку після рецензування: 22.05.2026
 Дата публікації (оприлюднення) статті: 29.05.2026